

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K.

Dato: 29. maj 2007
Kontor: Formueretskontoret
Sagsnr.: 2005-705-0012
Dok.: JTS41096

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 36 vedrørende forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (L 165), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. maj 2007.

Lene Espersen

/

Lars Hjortnæs

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 36 fra Folketingets Retsudvalg vedrørende forslag til lov om forældelse af fordringer (forældelsesloven) (L 165):

”I et tænkt eksempel, hvor en person kommer ud for en arbejdsulykke, antager vi, at sagen bliver endeligt afgjort i Ankenævnet efter 2 år med en erstatning for såvel mén som delvis erhvervsevnetab. I så fald bedes ministeren redegøre for, hvor lang tid, der herefter må gå, før sagen bliver indbragt for domstolene med krav om erstatning efter erstatningsansvarsloven. Herunder om der er forskel i forhold til sager om supplerende mén- og erstatningsansvarserstatning og sager om godtgørelse for svie og smerte.”

Svar:

Som det fremgår af besvarelsen af spørgsmål nr. 20 vedrørende lovforslaget, vil den foreslåede ”korte” forældelsesfrist som udgangspunkt skulle regnes fra skadens indtræden både for krav efter arbejdsskadesikringsloven og krav efter de almindelige erstatningsretlige regler, jf. lovforslagets § 2, stk. 1 og 4. Denne forældelsesfrist begynder dog ikke at løbe, hvis skadelidte var i utilregnelig uvidenhed om fordringen eller skyldneren, jf. lovforslagets § 3, stk. 2.

Det følger af Højesterets dom, der er optrykt i Ugeskrift for Retsvæsen 1995.843 H, at i tilfælde, hvor et krav kan være omfattet af arbejdsskadesikringsloven, er den skadelidte ikke berettiget til at forfølge sit eventuelle krav efter de almindelige erstatningsretlige regler, før spørgsmålet om dennes tilsvarende krav efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort. Dommen indebærer, at krav på supplerende godtgørelse for varigt mén og supplerende erstatning for tab af erhvervsevne (”differencekrav”) ikke kan rejses efter de almindelige erstatningsretlige regler, før spørgsmålet om kravet efter arbejdsskadesikringsloven er afgjort.

Det følger af lovforslagets § 14, at hvis fordringshaveren har været afskåret fra at afbryde forældelse på grund af en hindring, som ikke beror på fordringshaverens forhold, indtræder forældelse tidligst et år efter hindringens ophør. Denne bestemmelse vil i givet fald finde anvendelse på den beskrevne situation, således at forældelsesfristen vedrørende differencekrav tidligst kan udløbe et år efter arbejdsskademyndighedernes afgørelse om kravene i henhold til arbejdsskadesikringsloven.

Den skadelidte vil i det nævnte eksempel, hvor der kun er gået 2 år fra forældelsesfristens begyndelsestidspunkt, da der træffes afgørelse efter

arbejdsskadesikringsloven, have et år efter Ankestyrelsens afgørelse til at indbringe det supplerende krav mod arbejdsgiveren for domstolene. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 1 år, ville den skadelidte have haft 2 år til at indbringe sagen for domstolene i medfør af den foreslåede 3-årige forældelsesfrist, og § 14 ville i så fald ikke have haft selvstændig betydning. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 3 år, ville den skadelidte i medfør af § 14 have haft et år til at indbringe sagen for domstolene.

Der kan ikke efter arbejdsskadesikringsloven rejses krav på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte. Sådanne krav vil derfor kunne rejses uafhængigt af arbejdsskademyndighedernes behandling af kravet efter arbejdsskadesikringsloven. Forældelsesfristen for disse krav vil skulle regnes fra skadens indtræden, jf. lovforslagets § 2, stk. 4, medmindre skadelidte hverken kendte eller burde kende fordringen eller skyldneren, jf. lovforslagets § 3, stk. 2.

I det nævnte eksempel, hvor der er gået 2 år fra forældelsesfristens begyndelsestidspunkt, da der træffes afgørelse efter arbejdsskadesikringsloven, vil den skadelidte derfor have et år efter Ankestyrelsens afgørelse til at indbringe krav mod arbejdsgiveren på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte for domstolene. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 1 år, ville den skadelidte have haft 2 år til at indbringe sagen for domstolene i medfør af den foreslåede 3-årige forældelsesfrist. Var der f.eks. blevet truffet afgørelse efter 3 år, ville den skadelidte ikke have nogen yderligere frist for at indbringe de pågældende krav for domstolene, medmindre den 3-årige forældelsesfrist er suspenderet efter lovforslagets § 3, stk. 2.